

դադարումը, այժմ մտաւոր զուար-
ճութիւններն ստորին մարմնական բա-
ւականութիւններէ բարձր ու ազնիւ
համարելով, իսկ ընդհակառակն իրենց
տեսնողն կրից ու սովորութեանց բռ-
լորովին հպատակ դարձածներն կամայ
ակամայ իրենց ընտրած մղար շաւի-
ղով կ'երթան և մի միայն ուրիշ զօ-
րութիւն պէտք է լինի, որ զանոնք
կորստեան անդնդէն կարողանայ ազա-
տել:

(Յաճախ մի կիրքն այնպէս կը սաստ-
կանայ, որ նա միւս բոլոր հոգեւոր
կարողութեանց կիշխէ անպայման,
Ուստի մարդոյ ամենամեծ խնդիրն՝
ինքզինքը ճանաչելն ու իրեն իշխելն է:

(Շարունակէ:)

ՀԱՐՑԱՔՆՆՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՀԱՆԴԵՍ ՊԱՐԳԵԻԱԲԱՇԽՈՒԹԵԱՆ

ԺԱՌԱՆԳԱՌՈՐԱՅ ՎԱՐԺԱՐԱՆԻ

Ներկայ ամսոյս 14 էն սկսեալ մին-
չեւ 26 Ս. Աթոռոյս Ժառանգաւորաց
Վարժարանի տարեկան Հարցաքննու-
թիւնը տեղի ունեցաւ, ուր իւրաքան-
չիւր օր զանազան անձինք ուսումնա-
սիրաբար ներկայ գտնուելով՝ հարցա-
քննեցին աշակերտները, որոց ամենուն
շնորհակալ ըլլալ քաղցր պարտաւո-
րութիւն կը համարեմք: Մասնաւորա-
պէս շնորհակալութեան արժանի են,
Գեր. Կարապետ և Սիմէօն Եպիսկո-
պոսներն. Արժ. Ներսէս և Ղուկաս
վարդապետներն, որք գրեթէ շարու-
նակ հարցաքննութեան սկիզբէն մինչև
ցաւարտ ներկայ գտնուեցան. նոյնպէս
Տեղւոյս Բիւշտիէի Տնօրէն դասատու
Իսա Էֆէնտին, որ յատկապէս հրա-

ւիրուած էր Տաճկերէնի օրը եւ հե-
ռագրատան գործակալ Մեծ. Մ. Գրի-
գորեան և Աղէքսանդր Էֆէնտիններն ու-
րաւոր սոցի Պ. Յարութիւն Թորոսեան,
որք բարեհաճեցան ներկայ գտնուիլ
ու հարցաքննել աշակերտներն Տաճ-
կերէն և Գաղղիարէն լեզուաց քննու-
թեան օրերն:

Թէ որչափ յաջողակութեամբ կը
պատասխանէին աշակերտք և կամ ինչ
արժէք ունին իրենց տարեկան աշխա-
տասիրութեան մէջ, այս առթիւ բան
մի չեմք ասեր, այլ ՚ի գիտութիւն հա-
մայն ընթերցող ազգայնոց և ծնողաց
հարկ կը համարիմք Հանդիսիս վերջը
գնել աշակերտաց ըստ հարցաքննական
պատասխանատուութեան և ըստ աշ-
խատասիրութեան ունեցած արժէք-
ներու ցուցակն:

Իսկ ամսոյս 28 ին ՚ի տօնի երանա-
շնորհ Ս. Թարգմանչացն մերոց Սա-
հակայ եւ Մեսրոպայ, Պարգեւա-
բաշխութեան հանդէսն կատարուե-
ցաւ. ուր բաց ՚ի Ս. Աթոռոյս Ամի.
Ս. Նախագահէն և Արժ. Միաբան
հայրերէն, ներկայ էին Վսեմ. Քննիչ
Զիվէր պէյը, քաղաքիս դատաւորը,
Միրալայ պէյը և Բիւշտիէի դպրոցին
Տնօրէն դասատու Իսա Էֆէնտին, նոյն
պէս մի քանի համազգի Մեծ. Էֆէն-
տիններ:

Հանդեսին մէջ ճառեր կարդա-
ցուեցան Հայերէն, Տաճկերէն և Գաղ-
ղիարէն. Հայերէն ճառ կարդացողն է
Յովհաննէս Խաչատուրեան Մէլիտի-
նէցի, որոյ ճառը ՚ի ստորեւ պիտի
գնեմք ՚ի քաջալերութիւն, Տաճկերէն
կարդացողն էր Կարապետ Թովմասեան
Զանադ — Գալեցին. իսկ Գաղղիարէն՝
Գէորգ Տ. Յարութիւնեան Իսմայի-
լացին, Յետ ճառախօսութեանց՝ իւ-
րաքանչիւր աշակերտի արժանեաց հա-
մեմատ կանխաւ պարտաւորուած մըր:

յանականներն բախուեցան, յետոյ Վր-
սեմափայլ Զիվեր Պէյր ոտքի վերայ
եղելով՝ համառօտ ատենաբանու-
թեամբ շնորհակալութիւն յայտնեց :

Այնուհետեւ Ս. Պարտիսթըն յա-
տուկ բարեմաղթութիւն ընելով Սգոս-
տափառ Կոյսեր կենաց, հանդէսը վեր-
ջացաւ :

ԱՌԱՔԵԼԱՇԱԽԻՂ. Ս. ՀԱՅՐ

ԵՒ ՅԱՐԻՈՅ ՀԱՆԴԻՍԱԿԱՆՔ

Այսօր ամեն ճշմարիտ Հայ իւր
սրտիս մէջ նոր եռանդ եւ նոր ուրա-
խութիւն մը կ'զգայ. այս օրուան յիշա-
տակը քաղցր է ամեն անոնց սրտին՝
որք իրենց հայութեան վերայ կը պար-
ծին. նոքա պարտաւորութիւն կ'զգան
շնորհակալ լինիլ երկու Բարերարներէ,
որք արիական անվհատ ջանիւք Հայու-
թեան հիմունքը անյողգողգ հաստատու-
թեան վրայ խարսխեցին. սոյն քաղցր
պարտաւորութիւնն է, որ զիս ալ կ'ըս-
տիպէ բարձրանալ յայս բեմ բանա-
խօսութեան, եւ թէպէտ տիրա՝ բայց
սրտիս խորերէն բղիւսած խօսքերով նը-
ւիրել իմ եւ ընկերակցացս երախտա-
գիտութիւնը անզուգական Հարց, Սա-
հակայ եւ Մեսրոպայ, յիշելով նոցա ե-
րախտալիքը, որ դիտաւոր շորժառիթ է
սոյն հանգիսիս, յորում աշակերտութեան
Պարգեւաբախտութիւնն ալ կը կատա-
րուի անոր համար որ՝ սոյն անզուգա-
կան Հարց բացին մեր առջեւ գիտու-
թեան ճանապարհը :

Վսեմախոհ հանգիսականք, արդա-
րեւ այսօր ամեն Հայ անուն կրող ան-
հատ պարտաւոր է յայտնել իւր ե-
րախտագիտութիւնը : Երախտագի-
տութիւնը ամենազինիւ զգացում
մի է, որով մարդ կարող է շնոր-
հաց արժանանալ եւ պատուել երախ-
տաւորը : Պարտք դրած է մեր վրայ

Աստուած սիրել եւ յարգել մեր Բա-
րերարները, նոցա երախտիքը չի մե-
ռանալ եւ զանոնք յիշելով նոցա հե-
տեւող լինիլ : Պարտաւոր միք մեր
ճնորներէն անմիջապէս վերջ սիրել մեր
Բարերարները, վստիք ինչպէս ճնորք,
նոյնպէս եւ բարերարք մեր թէ մարմ-
նաւոր եւ թէ հոգեւոր կենաց պատ-
ճառ են, երբեմն ազատելով զմեզ
վաղահաս մահուան անողորմ ճիրան-
ներէն կեանք կուտան, երբեմն մեր
անձի համար պատրաստուած չարիք-
ները մեզ զեկուցանելով կը զգուշա-
ցնեն, երբեմն զմեզ անհաւատու-
թենէ, թերամտութենէ եւ յուսահա-
տութենէ դարձնելով ի հաւատոս, ի
կատարելութիւն եւ ի յոյս հաստատե-
լով, երբեմն մեր անգիտութեամբ իբ-
րեւ բարիք ընտրած չարիքնիս իմացը-
նելով եւ մեզմէ ի բաց մերժելով ըզ-
մեզ ապագայ վտանգներէն կազատեն :

Վերջապէս կը դառնան նաեւ այն տե-
սակ ընտիր բարերարներ, որ ամբողջ
աղբ մը երախտապարտ կը կացուցանեն,
որոց յիշատակը օրհնութեամբ հոգա-
կել նուիրական պարտք է ճշմարիտ
Հայու, կամ թէ ըսենք, աղիւստափրա-
մարդու : Մարդու համար երախտա-
գիտութիւնը բնական զգացումն պէտք
է լինի, եւ բանական խորհրդով ու կա-
մօք պէտք է նուիրել ամեն պարտ ու
տրտաշած մեծարանք : Հարկ չէ մեզ
խօսիլ այնպիսի անտրժան անձանց վը-
րայ, որք կամ երախտագիտութեան
պարտքէն ազատելու համար կամ մե-
ծամտութեամբ, կամ նախանձով աչ-
լոց բարի արարքը չոր կը մեկնեն եւ
կը օրարսաւեն. այսպիսիք մեր այսօրեայ
խօսակցութեան նիւթ լինելու անար-
ժան կը համարիմք, որոց պարտաւը
չեմք ուզեր մեր ուրախութեան առ-
թին հետ խառնելով տխուր զգացմանց
պատճառ տալ : Ճշմարիտ երախտա-